

۵-۲. مدل همگرایی شبکه‌ای (پیشنهاد این پژوهش)

پیشنهاد این پژوهش ارائه‌ی مدلی جامع برای همگرایی اقتصادی باهدف دستیابی به صلح، امنیت و توسعه پایدار در منطقه‌ی خلیج فارس است؛ که در آن ضمن رد نگاه سلسله‌مراتبی در اولویت‌بندی موضوعات، به‌کارگیری هم‌زمان و در ارتباط با هم مؤلفه‌های گوناگون اقتصادی، سیاسی، امنیتی و دینی-فرهنگی در دستیابی به همگرایی اقتصادی مورد تأکید است. (نمودار ۸) بدین معنی که کشورهای منطقه به‌جای شروع مذاکرات و گفت‌وگوها از یک حوزه‌ی کلان مثل عرصه‌ی سیاسی یا اقتصادی، باید براساس نیازها و اقتضائات منطقه‌ی خلیج فارس از مهم‌ترین موضوعات همه‌ی عرصه‌های اقتصادی، سیاسی، امنیتی، زیست‌محیطی، فرهنگی و دینی در مسیر همکاری‌های منطقه‌ای بهره ببرند. چراکه در هرکدام از عرصه‌های کلان برخی مواردی است که نیاز به همکاری کوتاه‌مدت و فوری دارد و برخی نیز نیاز به پروسه بلندمدتی دارد که بعد از اعتمادسازی موفقیت‌آمیز بین این کشورها، امکان پرداختن به آن مسائل وجود دارد. برای مثال نگارنده بر این باور است که، حوزه‌ی کلان امنیت را نمی‌توان نسبت به حوزه‌ی کلانی مثل اقتصاد و یا فرهنگ از اولویت خارج کرد؛ چراکه برخی از شاخصه‌های همکاری در حوزه‌ی امنیتی، مانند تروریسم، قاچاق کالا و مبارزه با موادمخدر و یا امنیت کشتیرانی، موضوعاتی نیستند که بتوان آن را به سال‌های آینده موکول کرد، چراکه این متغیرها در همگرایی اقتصادی منطقه تأثیر جدی دارند. از طرف دیگر در حوزه‌ی مسائل امنیتی برخی شاخصه‌ها مثل امضای پیمان منع گسترش سلاح‌های کشتارجمعی و منع خریدهای کلان تسلیحاتی، مسائلی هستند که در کوتاه‌مدت امکان طرح ندارند؛ بلکه باید همکاری‌های گوناگونی در موضوعات اقتصادی و سیاسی شکل بگیرد تا این کشورها اعتماد لازم به یکدیگر برای پرداختن به موضوع امضای پیمانی برای منع گسترش سلاح‌های کشتارجمعی و منع خریدهای کلان تسلیحاتی را به دست آورند. یا مثالی دیگر این‌که، در مورد مسائل زیست‌محیطی نمی‌توان به‌صورت کلی آن را موضوع کوتاه‌مدت و یا بلندمدت برای همکاری منطقه‌ای مطرح کرد. چراکه برخی مسائل زیست‌محیطی مثل مسئله‌ی گردوغبار، موضوعی